

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. Враца, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Хр. Христова

при участието на секретаря Анита Людм. Мейцова
като разгледа докладваното от Калина Хр. Христова Гражданско дело № 20231420103019 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба от М. Ц. М., ЕГН *****, чрез адв. Л. В., против „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, с която е предявен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника от следните суми: 1 649,93 лева – главница, дължима по договор за кредит № PLUS-01155793/04.02.2008 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.07.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 474,94 лева – възнаградителна лихва за периода от 30.07.2008 г. до 30.11.2009 г., сумата от 549,85 лева – лихва за забава за периода от 29.08.2008 г. до 17.06.2011 г., както и сумата от 153,49 лева – държавна такса, съставляващи вземания по изпълнителен лист от 25.08.2011 г., издаден по ч. гр. д. № 3276/2011 г. по описа на Районен съд – гр. Враца, въз основа на който е образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов, поради изтекла погасителна давност. Претендира сторените в производството разноски.

В исковата молба се твърди, че с влязла в законна сила Заповед № 2230/13.07.2011 г. за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 3276/2011 г. по описа на Районен съд – гр. Враца ищцата е осъдена да заплати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД процесните суми, за което на 25.08.2011 г. е издаден изпълнителен лист. Сочи, че въз основа на изпълнителния лист е образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов, като с молба вх. № 7598/14.09.2015 г. ответното дружество „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД поискало да бъде конституирано като взыскател по делото като частен правопреемник по силата на

договор за цесия.

С молба от 12.04.2016 г. вискателят поискал извършване на справка за трудовия статус на длъжника, справки не са извършени и запови не са наложени. С молба от 02.05.2017 г. вискателят поискал извършването на справка в електронния регистър на БНБ.

Твърди, че това са и единствените действия, поискани от вискателя.

Счита, че за периода от образуване на изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Йотов – 09.01.2012 г. до 26.06.2015 г. – датата на постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г., давността е спряла да тече и нова давност е започнала да тече от постановяването на посоченото ТР. Сочи още, че давността не е текла и за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. – за 68 дни на основание ЗМДВИП. Счита, че 5-годишната давност е изтекла на 22.11.2020 г., а в случай че се приеме за прекъсната с молбата от 02.05.2017 г., е изтекла на 10.07.2022 г.

На 09.01.2024 г. в съда е постъпил отговор от ответното дружество „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД, чрез юрисконсулт Т. Х., който е изпратен чрез куриерска фирма „*****“, но в приложената товарителница липсва датата на която дружеството е предало пратката на куриерската фирма, т.е. липсва датата на изпращане на пратката. Ответното дружество е получило съобщението с препис от исковата молба на 07.12.2023 г., от която дата е започнал да тече едномесечният срок за отговор по чл. 131 ГПК и същият е изтекъл на 08.01.2012 г. /тъй като 07.01.2024 г. е неделя/. Доколкото отговорът е изпратен чрез куриерска фирма „*****“, на ответното дружество следва да бъде даден едноседмичен срок да представи писмени доказателства на коя дата е изпратил пратката, като в противен случай съдът ще приеме, че отговорът е депозиран след изтичане на срока по чл. 131 ГПК.

С депозирания отговор предявеният иск се оспорва като неоснователен. Заявява, че на 02.04.2008 г. между ищеца и „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД бил сключен договор за кредит № PLUS-01155793, като поради неизпълнение от страна на ищеца бил издаден процесният изпълнителен лист, въз основа на който на 09.01.2012 г. било образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Йотов. Сочи, че с молбата за образуване вискателят е възложил на ЧСИ правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, което е действие, прекъсващо давността.

Сочи, че през 2015 е депозирана молба за конституиране на нов вискател, което е действие, прекъсващо давността, като с молбата са възложени на ЧСИ правомощията по чл. 18 ЗЧСИ. На 12.04.2016 г. е депозирана молба за справка в ТП на НОИ. На 02.05.2017 г. е депозирана молба за налагане на запови на банковите сметки на длъжника в „Уникредит Булбанк“ АД и в „ЦКБ“ АД.

Заявява, че след лишаване на ЧСИ Йотов от правоспособност, архивът е изпратен на ЧСИ Найденов, където делото е получило номер 4777/2020 г., а

впоследствие делото отново е върната към ЧСИ Валери Йотов.

Ответното дружество счита, че редовно са били предприемани действия, прекъсващи погасителната давност на вземането и към датата на депозиране на исковата молба давността не е изтекла. Излага подробни правни съображения. Иска се постановяване на решение, с което искът да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа следното:

Видно от изпълнителен лист от 25.08.2011 г., издаден по ч. гр. д. № 3276/2011 г. по описа на РС – гр. Враца, ищецът М. Ц. С. е осъдена да заплати на „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД следните суми: 1 649,93 лева – главница, дължима по договор за кредит № PLUS-01155793/04.02.2008 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.07.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 474,94 лева – възнаградителна лихва за периода от 30.07.2008 г. до 30.11.2009 г., сумата от 549,85 лева – лихва за забава за периода от 29.08.2008 г. до 17.06.2011 г., както и сумата от 153,49 лева – държавна такса. Изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила Заповед за изпълнение № 2230/13.07.2011 г. по ч. гр. д. № 3276/2011 г. по описа на Районен съд – Враца, като от архивираното дело се пазят единствено заповедта за изпълнение и разпореждането за издаване на изпълнителен лист от 25.08.2011 г., в което е посочено, че заповедта е връчена на длъжника на 02.08.2011 г.

Няма спор между страните, че въз основа на посочения изпълнителен лист е било образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов с взыскател „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД. В молбата за образуване на изп. д. № 79/2012 г. взыскателят е възложил на ЧСИ Йотов правомощията по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

Не се спори, че вземанията по изпълнителния лист са цедирани в полза на ответното дружество „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД, което се установява и от представения от ответника Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 15.05.2015 г. и извлечение от Приложение № 1 към него. Видно от известие за доставяне от 06.07.2015 г., ищецът е уведомен за извършената цесия. С молба от 30.06.2015 г., „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД поискало да бъде конституирано като взыскател и също е възложил на ЧСИ Йотов правомощията по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ.

С молба от 12.04.2016 г., „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД е поискало извършване на справка в НОИ и при наличие на трудов договор, налагане на запор върху трудовото възнаграждение на ищеца.

С молба вх. № 4448/02.05.2017 г. „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД е поискало извършване на справка в регистъра на БНБ и налагане на запор върху откритите на името на ищеца банкови сметки. Върху молбата ЧСИ Йотов е разпоредил извършването на исканата справка, както и е констатирал, че не е платена такса за

налагане на запор и за уведомяване на длъжника.

С писмо от 01.09.2023 г., ответното дружество е отправило покана до ищцата в срок до 30.09.2023 г. да погаси задълженията, като в писмото е посочено, че за събирането им е образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Йотов.

Други относими доказателства не са ангажирани.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 1 649,93 лева – главница, дължима по договор за кредит № PLUS-01155793/04.02.2008 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.07.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 474,94 лева – възнаградителна лихва за периода от 30.07.2008 г. до 30.11.2009 г., сумата от 549,85 лева – лихва за забава за периода от 29.08.2008 г. до 17.06.2011 г., както и сумата от 153,49 лева – държавна такса, съставляващи вземания по изпълнителен лист от 25.08.2011 г., издаден по ч. гр. д. № 3276/2011 г. по описа на Районен съд – гр. Враца, въз основа на който е образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов, поради изтекла погасителна давност. Претендира сторените в производството разноски.

С оглед твърденията на ищеца, искът е допустим. Предпоставка за допустимост на този иск, както предвижда чл. 439, ал. 2 ГПК, е ищецът да се позовава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, като ищецът се позовава на погасяване на дълга по изпълнителния лист поради изтекла погасителна давност. Това твърдение представлява нов факт по смисъла на чл. 439 ГПК, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителният лист от 25.08.2011 г. След като са наведени твърдения, че са налице последващи устните състезания фактически обстоятелства, които погасяват или изключват правото на принудително изпълнение, те са достатъчни да обосноват допустимост на иска с правно основание чл. 439 ГПК. Осъществили ли са се твърдените факти и годни ли са те да изключат вземането на вискателя към длъжника, е въпрос по основателност на предявения иск, а не за неговата допустимост.

С предявяването на този иск за установяване недължимост на парични суми, ищецът отрича претендираното от ответника материално право и в тежест на ответника е при условията на пълно и пряко доказване да установи съществуването на това право, както и че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността. За основателността на предявения иск следва да се установи, че от настъпването на изискуемостта на

вземането е изтекъл предвиденият в закона период на погасителна давност, който период не е бил спиран или прекъсван.

Следователно в тежест на ответника е да докаже обстоятелствата, обуславящи съществуването и дължимостта на отричаното от ищеца вземане, а именно възраженията си за прекъсване на погасителната давност – че след началния момент на погасителната давност са настъпили обстоятелства или са предприети действия, прекъсващи давността, като установи кога са настъпили тези обстоятелства и за какъв период от време давността е била спряна.

Последователно съдебната практика възприема, че няма основание да се отрече приравняването на влязлата в сила заповед за изпълнение към съдебно решение. В този смисъл са например Решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., ВКС, IV г.о., Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г., ВКС, II т.о., Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. д. № 4647/2015 г., ВКС, IV г. о. и други. Съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, което е относимо и когато е установено със заповед за изпълнение, срокът на новата давност е всякога пет години. В случая обаче предвид изминалия дълъг период от време от образуване на ч. гр. д. № 3276/2011 г., същото е унищожено, като се пазят единствено заповедта за изпълнение от 13.07.2011 г. и разпореждането за издаване на изпълнителен лист от 25.08.2011 г., в което е посочено, че заповедта е връчена на длъжника на 02.08.2011 г., от която дата е започнала да тече 5 годишна погасителна давност за вземанията.

Между страните не е налице спор, че на 09.01.2012 г. е образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по т. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ВКС, ОСГТК, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г.

Предвид гореизложеното, доколкото изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов е било образувано преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ВКС, ОСГТК, то следва да се приеме, че давността за вземането не е текла до 26.06.2015 г. В случая новата 5-годишна давност е започнала да тече от тази дата – 26.06.2015 г. Депозираните от датата на образуване на изпълнителното дело до 26.06.2015 г. молби и извършени изпълнителни действия са без правно значение за давността/

Съдът намира, че с депозирането на молба вх. № 4448/02.05.2017 г., с която „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД е поискало извършване на справка в регистъра

на БНБ и налагане на запор върху откритите на името на ищеца банкови сметки, давността е прекъсната.

В случаите, когато искането от кредитора за предприемане на изпълнително действие /в това число и в хипотезите на възлагане от вискателя съгласно чл. 426, ал. 4 ГПК и чл. 18 ЗЧСИ/, е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок, по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Във всички случаи на нередовност се изисква „надлежно указание на органа“ и предоставяне възможност на вискателя да отстрани последната - чл. 426, ал. 3 ГПК, според който съдебният изпълнител проверява редовността на молбата за принудително изпълнение, като прилага правилата на чл. 129 ГПК. Разпоредбата на чл. 426, ал. 3 ГПК задължава съдебния изпълнител да даде подходящ срок за отстраняване на констатираните нередовности. Бездействието на съдебния изпълнител да приложи правилата на чл. 129 ГПК – да даде надлежни указания в какво се състои нередовността и съответен срок за отстраняването ѝ, не може да се тълкува в тежест на вискателя и да доведе до негативни за него последици. В обобщение давността се прекъсва, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК /така Решение № 127/12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г., ВКС, III г.о./. Както бе посочено по-горе, върху молба вх. № 4448/02.05.2017 г. е констатирал, че не е платена такса за налагане на запор и за уведомяване на длъжника. Същият не е приложил разпоредбата на чл. 129 ГПК да даде указания на вискателя за плащане на такса с посочване на нейния дължим размер, както и да му даде срок за отстраняването на нередовността на молбата. Ето защо искането от кредитора с посочената молба за предприемане на изпълнително действие е прекъснало давността и от 02.05.2017 г. е започнала да тече нова 5-годишна давност.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.) за времето от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давност за вземането не е текла. Съгласно §13 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на закона в „Държавен вестник“. Законът е

обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020 г. Следователно процесният давностен срок е бил спрял за период от 2 месеца и 7 дни за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително, и съответно е изтекъл на 09.07.2022 г.

От 26.06.2015 г. до 09.07.2022г. е изтекъл периодът на общата погасителна давност /5 години/, в което време по делото липсват доказателства да са били реализирани изпълнителни действия, водещи до прекъсване течението на давността. Исковата молба е депозирана след неговото изтичане – на 22.11.2023 г. Съгласно разпоредбата на чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла.

С оглед правната квалификация на предявения иск съдът е разпределил доказателствената тежест между страните по спора. Предвид характеристиките на иска по чл. 439 ГПК и подлежащите на установяване в хода на съдебното дирене правнорелевантни факти, именно на ответника е принадлежало процесуалното задължение /доказателствената тежест/ за установяване чрез пълно и главно доказване, както предписва правната норма на чл. 154, ал. 1 ГПК, настъпването на обстоятелства, обусловили прекъсването на погасителната давност за вземанията, предмет на принудителното изпълнение.

В тази връзка от негова страна не са направени доказателствени искания, както с отговора на исковата молба, така и в проведеното единствено открито съдебно заседание по делото, като не са представени и доказателства. Следователно в настоящия казус ответникът не доказва по безспорен, несъмнен начин, че са били поискани и извършени по изпълнителното дело действия, водещи до прекъсването на погасителния давностен срок.

Не бе уважено искането на ответника за служебно изискване на изпълнителните дела, тъй като съдът няма задължение служебно да изисква доказателства в полза на едната или другата страна. Ответникът е страна по изпълнителните дела и следва да положи необходимите усилия за снабдяване с копие от същите, в случай че желае да бъде приети като доказателство по делото, в т. ч. да заплати необходимите за това разноси на съдебния изпълнител. В определението по чл. 140 ГПК му е указано, че в противен случай съдът ще се произнесе само въз основа на представените по делото от страните доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че служебното изискване на доказателства, макар и по искане на страна, е в противоречие с принципите за състезателност и равенство в процеса. Снабдяването с дадено доказателство, макар и намиращо се на територията на друг град, и представянето му по делото е процесуално задължение на всяка страна, съответстващо на разпределената ѝ от съда доказателствена тежест. Самата страна следва да положи нужните усилия, за да се снабди с нужните ѝ за

доказване на претенцията, респ. възраженията и документи срещу заплащане на съответните такси, преснимането им, заверяването им за вярност, след което да ги представи на съда. Служебното начало не вменява задължение на съда да събира и изисква доказателства в полза на едната или другата страна. Такова задължение би имал съдът в случаите, в които страната е в невъзможност да се снабди със съответното доказателство по независещи от нея причини. Гражданският исков процес е състезателно производство /арг. чл. 8, ал. 2 ГПК, който предписва, че страните посочват фактите, на които основават исканията си, и представят доказателства за тях/, в което по правилата за разпределяне на доказателствената тежест чл. 154, ал. 1 ГПК, страните навеждат факти и ангажират доказателства за установяване на действителното фактическо положение. Едва след като безспорно, несъмнено се установят в гражданския процес правнорелевантните обстоятелства, съдът е длъжен да ги подведе под приложимата правна норма, като уважи или отхвърли предявения иск.

По делото не бяха представени копия от изпълнителните дела, нито каквито и да било доказателства в подкрепа на изложените в отговора на исковата молба доводи и възражения, поради което същите следва да се приемат за неоснователни.

Поради тези правни съображения, при съобразяване със законоустановените правила за разпределяне на доказателствената тежест, настоящият съдебен състав приема, че на 09.07.2022 г. вземането е погасено поради изтичане на 5-годишна давност. Не се събраха доказателства процесното вземане или част от него да е погасено, липсват данни за извършени доброволни плащания или принудително осребрено имущество на ищеца в рамките на образуваното срещу него изпълнително производство. Искът следва да бъде уважен като основателен.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноси възниква за ищеца, които претендира съгласно списък по чл. 80 ГПК /л. 54/, както следва: държавна такса в размер на 114 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева.

Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 21.11.2023 г. /л. 63-гръб/, между ищеца и адв. Л. В. е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева, която сума е платена в брой, за което договорът служи като разписка.

Ответното дружество е заявило възражение за прекомерност на платения от ищеца адвокатски хонорар, което е основателно. Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът може да намали платеното от страна адвокатско възнаграждение, ако то е прекомерно с оглед действителната правна и фактическа стойност на делото. Настоящото производство не се характеризира с фактическа и/или с правна сложност, проведено е едно съдебно заседание, не са събирани доказателства извън писмените такива. С оглед изложеното, е налице основание за намаляване на адвокатския хонорар на процесуалния представител на ищеца.

В случая минималният размер на адвокатското възнаграждение е 583 лева съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НМРАВ. Предвид липсата на каквато и да била правна и фактическа сложност на делото, както и неявяването на адв. В. в съдебно заседание и липсата на други доказателствени искания, необосновано е същото да бъде завишено до 700 лева. Същото следва да бъде намалено до 590 лева.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответното дружество следва да заплати на ищеца сторените разноски в общ размер на общо 704 лева – държавна такса и адвокатски хонорар.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че М. Ц. М., ЕГН *****, с адрес: ***** **НЕ ДЪЛЖИ** на „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес парк „Люлин 6“, ет. 2, **поради изтекла погасителна давност следните суми:** 1 649,93 лева – главница, дължима по договор за кредит № PLUS-01155793/04.02.2008 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 11.07.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 474,94 лева – възнаградителна лихва за периода от 30.07.2008 г. до 30.11.2009 г., сумата от 549,85 лева – лихва за забава за периода от 29.08.2008 г. до 17.06.2011 г., както и сумата от 153,49 лева – държавна такса, съставляващи вземания по изпълнителен лист от 25.08.2011 г., издаден по ч. гр. д. № 3276/2011 г. по описа на Районен съд – гр. Враца, въз основа на който е образувано изп. д. № 79/2012 г. по описа на ЧСИ Валери Йотов.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Кредит Инкасо Инвестмънт БГ“ ЕАД, ЕИК 202423225, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Панчо Владигеров“ № 21, Бизнес парк „Люлин 6“, ет. 2, **ДА ЗАПЛАТИ** на М. Ц. М., ЕГН *****, с адрес: *****, сумата от **704 лева** /седемстотин и четири лева/ - разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____